Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 12. Warszawa, dnia 15 grudnia 1934 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

98.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o wykonaniu art. 97 i art. 104 Ordynacji Podatkowej.

Na podstawie art. 97 i art. 104 § 2 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 39, poz. 346) zarządza się co następuje:

Do art. 97.

§ 1. (1) Z gruntów niescalonych w województwach środkowych (białostockie, kieleckie, lubelskie, łódzkie, warszawskie i m. st. Warszawa) i wschodnich (wileńskie, poleskie, nowogródzkie i wołyńskie), które stanowią obecnie podatkowe jednostki zbiorowe, wymierza się państwowy podatek gruntowy z gruntów całej jednostki, traktując ją jako jedną posiadłość.

(2) Jeżeli jednak którykolwiek z uczestników jednostki zbiorowej przedstawi urzędowi skarbowemu dowody, stwierdzające obszar jego gruntu, podatek z tego gruntu, począwszy od najbliższego roku podatkowego, wymierza się indywidualnie po uprzedniem ewentualnem przeprowadzeniu klasyfikacji gruntu.

(3) Klasyfikacja gruntów powinna się odbywać w porze roku nadającej się do jej przeprowadzenia.

(4) Klasyfikacji dokonywają komisje klasyfikacyjne w składzie: delegata urzędu skarbowego, jako przewodniczącego, wójta gminy lub jego zastępcy, sołtysa danej wsi oraz dwóch biegłych rolników, powołanych przez przewodniczącego z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego. O dniu klasyfikacji należy zawiadomić zainteresowane osoby na pięć dni przed terminem, wyznaczonym dla dokonania klasyfikacji. O dokonaniu klasyfikacji sporządza się protokół, który powinien być podpisany przez biorących udział w klasyfikacji.

(5) O uchwale komisji klasyfikacyjnej należy zawiadomić posiadaczy klasyfikowanych gruntów w terminie 7 dni po dokonaniu klasyfikacji. Od uchwał komisji klasyfikacyjnej służy prawo odwołania do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego w terminie dni 14 po doręczeniu uchwały komisji. Postanowienia izby skarbowej są ostateczne.

§ 2. W przypadkach, przewidzianych w art. 55 Ordynacji Podatkowej, po upływie okresu zwolnienia gruntów scalonych od podatku gruntowego na podstawie art. 12 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 167) urząd skarbowy uskutecznia wymiar państwowego podatku gruntowego odrębnie dla każdego posiadacza.

§ 3. (1) Wymierzoną na każdą podatkową jednostkę zbiorową kwotę państwowego podatku gruntowego zebranie gromadzkie (rada gromadzka) lub cząstkowi posiadacze gruntów, opłacający dworski państwowy podatek gruntowy, rozkładają pomiędzy poszczególnych posiadaczy gruntów w stosunku do posiadanych przez nich obszarów z uwzględnieniem klasy gruntów.

(2) Zażalenia na postanowienia zebrań gromadzkich (rad gromadzkich) lub cząstkowych posiadaczy gruntów mogą być wnoszone przez poszczególnych uczestników jednostki zbiorowej, w ciągu dni 30 po dniu zapadnięcia postanowienia w sprawie rozkładu podatku, do właściwego urzędu skarbowego.

§ 4. Urząd skarbowy bada podniesione w zażaleniu zarzuty, w razie potrzeby zarządza sprawdzenie obszaru i klasyfikacji gruntów w trybie przewidzianym w § 1 ust. 3 — 5 i wydaje orzeczenie, które jest ostateczne.

Do art. 104 § 2.

§ 5. Sprostowanie, wynikłe z powodu ponownych pomiarów lub klasyfikacji, dokonanych na skutek zmian w pomiarach gruntów, przeprowadzonych przez mierniczych przysięgłych, uprawnionych do wykonywania tych prac na zasadzie ustawy o mierniczych przysięgłych z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 46, poz. 454), nie stanowi podstawy do dodatkowego wymiaru podatku gruntowego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. z 23.X.34 r. Nr. 91, poz. 822).

99.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 28 września 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu niedokrwistości zakaźnej koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie artykułów 29 lit. a, 109 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się niedokrwistość zakaźną koni.

§ 2. Posiadacz, zauważywszy wśród koni objawy, wzbudzające podejrzenie o niedokrwistość zakaźną, równocześnie ze zgłoszeniem powinien:

a) odosobnić w stajni (pomieszczeniu) konie chore i podejrzane o chorobę od koni pozostałych,
b) dopilnować, aby do zagrody nie wprowadzano koni obcych,
c) dopilnować, aby nie wyprowadzano z zagrody koni, nie wypędzano ich na pastwiska lub do wspólnych miejsc pojenia, pławienia i t. p., jak również, aby nie wywożono (wynoszono) z zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów, zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, tudzież nawozu, gnojówki i ściółki z pod koni,
d) nie dokonywać operacyj krwawych na koniach chorych i podejrzanych o chorobę bez udziału lekarza weterynaryjnego.

§ 3. Powiatowa władza administracji ogólnej, otrzymawszy zgłoszenie lub dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o podejrzeniu o niedokrwistość zakaźną, powinna przeprowadzić niezwłocznie zbadanie stanu rzeczy na miejscu przez powiatowego lekarza weterynaryjnego celem ustalenia:

a) od jakiego czasu zauważono pierwsze objawy choroby,
b) czy i kiedy konie chore lub podejrzane zostały wprowadzone do zagrody i skąd, bądź czy choroba została przyniesiona do zagrody w inny sposób,
c) czy i kiedy chore lub podejrzane konie z zagrody stykały się (na pastwiskach, w stajniach i t. p.) z końmi obcemi i z któremi, oraz czy w ostatnich trzech miesiącach przed wystąpieniem podejrzanych objawów konie z zagrody zostały wyprowadzone i dokąd,
d) czy do stajni (pomieszczenia), w której znajdują się konie chore i podejrzane, były wprowadzane konie obce kiedy i które.

§ 4. Powiatowy lekarz weterynaryjny powinien zbadać wszystkie konie, które według wyników dochodzeń należy uważać za podejrzane. Jeżeli takie konie znajdują się w innych powiatach, powiatowa władza administracji ogólnej niezwłocznie zawiadomi właściwą powiatową władzę administracji ogólnej celem wydania odpowiednich zarządzeń.

§ 5. Jeżeli powiatowy lekarz weterynaryjny stwierdzi w zagrodzie dotychczas wolnej od niedokrwistości zakaźnej podejrzenie o tę chorobę, powiatowa władza administracji ogólnej

powinna zawiadomić niezwłocznie wojewodę, który wydeleguje wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego celem dokładnego zbadania stanu rzeczy na miejscu. W razie potwierdzenia przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego uzasadnionego podejrzenia o niedokrwistość zakaźną, wojewoda powinien zawiadomić niezwłocznie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, który wyda — w razie potrzeby — zarządzenia w celu ostatecznego stwierdzenia rodzaju choroby.

§ 6. Każdy pierwszy wypadek niedokrwistości zakaźnej w zagrodzie powiatowa władza administracji ogólnej powinna podać do wiadomości publicznej w sposób przyjęty w powiecie i zawiadomić o tem właściwe dowództwo okręgu korpusu, komendę najbliższego garnizonu i kierownika właściwego państwowego zakładu chowu koni.

§ 7. Przy wejściach do zapowietrzonej zagrody i przy wejściu do zapowietrzonej stajni (pomieszczenia) powinny być umieszczone tablice z wyraźnym i trwałym napisem: „Niedokrwistość zakaźna koni".

§ 8. Konie chore i podejrzane o niedokrwistość zakaźną podlegają odosobnieniu i zamknięciu w stajni (pomieszczeniu), a konie podejrzane o zarażenie się — zamknięciu w zagrodzie.

Wszystkie konie w zapowietrzonej zagrodzie podlegają oznakowaniu.

Osobom, wyznaczonym do oprzątania koni chorych na niedokrwistość zakaźną lub podejrzanych o tę chorobę, nie wolno oprzątać koni zdrowych lub nawet podejrzanych o zarażenie się.

§ 9. Powiatowa władza administracji ogólnej może zezwolić na używanie koni, podejrzanych o niedokrwistość zakaźną, do robót w obrębie własnego gospodarstwa pod warunkiem, że nie będą się stykały z innemi końmi.

Powiatowa władza administracji ogólnej może zezwolić na używanie koni podejrzanych o zarażenie się do robót poza obrębem własnego gospodarstwa pod warunkiem, że nie będą się stykały z innemi końmi, że nie będą wprowadzane do obcych stajen (pomieszczeń) oraz, że obce sprzęty i t. p. do karmienia i pojenia nie będą dla nich używane.

§ 10. Wywożenie (wynoszenie) z zamkniętej zagrody narzędzi, sprzętów i przedmiotów zanieczyszczonych krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych lub podejrzanych, tudzież nawozu, ściółki i gnojówki dozwolone jest dopiero po dokładnem oczyszczeniu i odkażeniu według przepisów §§ 5. 9 i 17 zał. Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 11. Wprowadzanie (wpędzanie, przywożenie) koni do zamkniętej zagrody jest zakazane.

Powiatowa władza administracji ogólnej może zezwolić na wyjątki pod warunkiem, że posiadacz na piśmie zrzeknie się prawa do odszkodowania na wypadek urzędowego zabicia wprowa-

dzonych koni z powodu niedokrwistości zakaźnej oraz że zwierzęta te będą traktowane jako podejrzane o zarażenie się.

§ 12. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zarządzić zabicie koni, u których została stwierdzona niedokrwistość zakaźna, jak również koni podejrzanych o tę chorobę lub o zarażenie się.

§ 13. Zwłoki koni padłych lub zabitych z powodu niedokrwistości zakaźnej podlegają nieszkodliwemu usunięciu w sposób podany w załączniku Nr. 6 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167)

Sekcja zwłok koni dotkniętych niedokrwistością zakaźną może się odbywać tylko na grzebowisku lub w rakarni.

Skóry koni dotkniętych niedokrwistością zakaźną i podejrzanych o tę chorobę wolno dopuszczać do obrotu dopiero po zupełnem wysuszeniu lub odkażeniu.

§ 14. Za konie zabite na zarządzenie władzy z powodu niedokrwistości zakaźnej należy się odszkodowanie od Państwa według art. 79 lit. a lub jeżeli były dotknięte niedokrwistością zakaźną, według art. 80 lit. b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwycl chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673).

§ 15. Konie podejrzane o zarażenie się, znajdujące się w zagrodzie, w której nie została stwierdzona niedokrwistość zakaźna, ani podejrzenie o tę chorobę, podlegają oznakowaniu, odosobnieniu i obserwacji. Środki te powinny być uchylone, jeżeli u koni, podejrzanych o zarażenie się, w przeciągu sześciu tygodni nie stwierdzono objawów podejrzanych, po upływie zaś tego czasu zostały zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane o niedokrwistość zakaźną.

§ 16. Stajnie (pomieszczenia), w których stały konie chore i podejrzane o chorobę, ręce, odzież i obuwie osób zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami koni chorych i podejrzanych, jak również narzędzia, sprzęty i wszelkie przedmioty, zanieczyszczone krwią, wydzielinami lub wydalinami takich koni, podlegają oczyszczeniu i odkażeniu według zarządzenia powiatowego lekarza weterynaryjnego — stosownie do §§ 5, 9 i 17 załącznika Nr. 2 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167).

§ 17. Powiatowa władza administracji ogólnej powinna niedokrwistość zakaźną uznać za wygasłą i wydane zarządzenia uchylić:

a) jeżeli wszystkie konie w zagrodzie padły, zostały zabite lub z zagrody usunięte, albo

b) jeżeli po usunięciu koni chorych i podejrzanych o chorobę pozostałe konie w ciągu sześciu miesięcy nie okazywały objawów choroby,

c) jeżeli w zagrodzie, z której nie usunięto koni chorych i podejrzanych o chorobę, nie stwierdzono w ciągu osiemnastu miesięcy żadnego objawu, wzbudzającego podejrzenie o niedokrwistość zakaźną,

d) jeżeli pozatem zarządzane: tymczasowe oczyszczania i odkażania, po każdem usunięciu chorego lub podejrzanego o niedokrwistość zakaźną konia oraz ostateczne oczyszczenie i odkażenie były ściśle przeprowadzone i to zostało stwierdzone przez powiatowego lekarza weterynaryjnego.

§ 18. O wygaśnięciu niedokrwistości zakaźnej powiatowa władza administracji ogólnej powinna zawiadomić wszystkie władze i urzędy, które zostały powiadomione o jej wybuchu i ogłosić w ten sam sposób, w jaki stwierdzenie niedokrwistości zakaźnej zostało podane do wiadomości publicznej.

§ 19. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się również do osłów, mułów i osło-mułów.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 18 lutego 1928 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o włączeniu niedokrwistości zakaźnej koni do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania i o zwalczaniu tej choroby (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 407).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 23.X.34 r. Nr. 91, poz. 824).

100.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

z dnia 12 listopada 1934 r.

o wprowadzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 51 ust. 1 pkt. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622), zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się czas ochronny dla: niedźwiedzi od 15 stycznia do 15 grudnia, rysi od 15 lutego do 31 grudnia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 16 grudnia 1934 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1937 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 30.XI.34 r. Nr. 104, poz. 930).

101.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

Rozporządzenie Prezydenta R. P. z dn. 24 października 1934 r. o przerachowaniu niektórych należności (Dz. U. R. P. z 30.X.34 Nr. 96, poz. 865)

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. z 30.X.34 r. Nr. 96, poz. 871).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 23 października 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 30.X.34 r. Nr. 96, poz. 873).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 23 października 1934 r. o wyjaśnieniach uzupełniających taryfę celną wywozową (Dz. U. R. P. z 30.X. 1934 r. Nr. 96, poz. 874).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych (Dz. U. R. P. z 30.X.34 r. Nr. 96, poz. 875 i 876).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 25 października 1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na jądra pestek egzotycznej odmiany moreli t. zw. ghejsi (Dz. U. R. P. z dn. 30.X.34 r. Nr. 96, poz. 877).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 25.X.1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na owoce południowe, towary kolonjalne i oleje roślinne (Dz. U. R. P. z 30.X.34 r. Nr. 96, poz. 878).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 25.X.1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na śledzie (Dz. U. R. P. z 30.X.34 r. Nr. 96, poz. 879).

Rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 25.X.1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zwrotu cła: przy wywozie lnu i pakuł lnianych (poz. 880), przy wywozie spirytusu etylowego (poz. 881), przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu (poz. 882), przy wywozie niektórych towarów (poz. 883), przy wywozie naturalnego masła krowiego (poz. 884) (Dz. U. R. P. z 30.X 1934 r. Nr. 96).

Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 30.X.1934 r. w sprawie barwienia przywożonych z zagranicy nasion roślin koniczynowatych (Monit. Pols. z 30.X.34 r Nr. 250, poz. 313).

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dn. 30.X.1934 r. o urzędach celnych, uprawnionych do odprawy przywożonych z zagranicy wytworów produkcji roślinnej (Monit. Pols. z 30.X.34 r. Nr. 250, poz. 314).

Obwieszczenie Ministra Skarbu z dn. 30.X.1934 r. o krajowych stacjach ochrony roślin oraz krajowych stacjach oceny nasion, uprawnionych do wydawania świadectw zdrowia i pochodzenia roślin, względnie świadectw badania na kaniankę (Monit. Pols. z 30.X.34 r. Nr. 250, poz. 315)

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 22.X. 1934 r. o utworzeniu Zarządu Fabryki Dykt w Białymstoku (Monit. Pol. z 3.XI. 1934 r. Nr. 253, poz. 329).

Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 21.X. 1934 r. o utworzeniu Zarządu Zakładów Drzewnych Lasów Państwowych w Hajnówce (Monit. Pol. z 3.XI.34 r. Nr. 253, poz. 330).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 5.XI.1934 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżce celnej na śledzie (Dz. U. R. P. z 12.XI.34 r. Nr. 100, poz. 909).

102.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. Sc. R/O/369 z dn. 2 listopada 1934r.

o normach opłat za scalenie gruntów, niepodlegających umorzeniu.

§ 1. Na mocy art. 1 ustęp (1) punkt 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz 842) ustalam następujące normy ryczałtowe do obliczania sum, niepodlegających umorzeniu z tytułu opłat za techniczne wykonanie scalenia gruntów:

a) dla opłat wymierzonych do dnia 20 lutego 1934 r.

Strefa	Obszary, dla których ustalone są normy	Wysokość norm w złotych na 1 ha
I	Województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie lubelskie, zachodnia część województwa białostockiego i województwo wołyńskie z wyjątkiem terenów, wymienionych pod II	23
II	Wschodnia część województwa białostockiego, województwa: nowogrodzkie i poleskie, województwo wileńskie bez powiatów: brasławskiego, dziśnieńskiego, postawskiego i wilejskiego oraz powiaty kostopolski i sarneński tudzież części powiatów lubomelskiego, kowelskiego i łuckiego, położone na północ od linji kolejowej Chełm—Kowel—Równe, województwa wołyńskiego	16
III	Powiaty: brasławski, dziśnieński, postawski i wilejski województwa wileńskiego	13
IV	Województwa: krakowskie, lwowskie, tarnopolskie i stanisławowskie	35
V	Województwo poznańskie	40

b) dla opłat wymierzonych po dniu 20 lutego 1934 r.

Strefa	Obszary, dla których ustalone są normy	Wysokość norm w złotych na 1 ha		Wysokość norm w zł. dla gruntów: różniczan, rolniczo nieużytecznych oraz objętych pomiarami lecz niescalonych	
		Z pomiarem starego stanu posiadania	bez pomiaru starego stanu posiadania	z pomiarem starego stanu posiadania	bez pomiaru starego stanu posiadania
I	Województwa: warszawskie, łódzkie, kieleckie, lubelskie, zachodnia część województwa białostockiego i województwo wołyńskie z wyjątkiem terenów, wymienionych pod II	23	17	8	6
II	Wschodnia część województwa białostockiego, województwa: nowogródzkie i poleskie, województwo wileńskie bez powiatów: brasławskiego, dziśnieńskiego, postawskiego i wilejskiego oraz powiaty: kostopolski i sarneński tudzież części powiatów lubomelskiego, kowelskiego i łuckiego, położone na północ od linji kolejowej Chełm — Kowel — Równe województwa wołyńskiego	20	15	8	6
III	Powiaty: brasławski, dziśnieński, postawski i wilejski województwa wileńskiego	18	13	6	4
IV	Województwa: krakowskie, lwowskie, tarnopolskie i stanisławowskie	35	22	14	9
V	Województwo poznańskie	40	25	16	11

§ 2. Niespłacone należności z tytułu opłat za techniczne wykonanie scalenia gruntów zmniejsza się o sumę, stanowiącą nadwyżkę między pierwotnym wymiarem a opłatą, obliczoną na podstawie norm, podanych pod lit. a) lub b) § 1.

§ 3. Opłaty za techniczne wykonanie scalenia gruntów, zakończonego w rozumieniu punktu f) art. 36 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów przed dniem 28 października 1934 r., wymierzane będą zgodnie z ustępem (2) art. 1 powołanego na wstępie rozporządzenia według norm, wymienionych pod lit. b) § 1.

(—) *Jul. Poniatowski.*
Minister.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Pomorskiego i Śląskiego oraz Państwowy Bank Rolny.

103.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. Sc. R/O/408 z dn. 30 listopada 1934 r.

w sprawie opłat i należności za scalenie gruntów

Wobec wejścia w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października r. b. o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842), wydania do niego zarządzenia z dnia 2 listopada r. b. Nr. Sc. R./O/369 w sprawie norm opłat za scalenie gruntów niepodlegających umorzeniu, tudzież z uwagi na prowadzone przez Ministerstwo przygotowania do zastąpienia rozporządzenia z dnia 30 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 415) nowem rozporządzeniem, Ministerstwo uznało za konieczne udzielenie Urzędom Wojewódzkim poniższych wskazówek, dotyczących technicznego przeprowadzenia na najbliższy okres prac związanych z wymiarem, zastosowaniem ulg, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października r. b., oraz z administracją opłat i należności za scalenie gruntów.

I. W odniesieniu do płatników, zamieszczonych w nakazach płatniczych przekazanych do administracji Państwowego Banku Rolnego, odpisanie należności (umorzenia) przewidziane w art. 1 ust. (1) pkt. 7 i 9 powołanego rozporządzenia z dnia 24 października r. b. dokonają Oddziały Państwowego Banku Rolnego we własnym zakresie, Urzędy zaś Wojewódzkie dokonają pracy przy obliczaniu sum podlegających umorzeniu i ustaleniu pozostałej do uiszczenia należności tylko w odniesieniu do opłat i należności, będących w administracji Urzędów. Oczywiście, że

w danym przypadku chodzi o opłaty i należności wymierzone *ostatecznie*.

II. § 1 zarządzenia z dnia 2 listopada r. b. ustala normy ryczałtowe do obliczenia sum niepodlegających umorzeniu z tytułu opłat ostatecznych dla dwóch kategorji wymiarów: 1) dokonanych do dnia 20 lutego 1934 r. i 2) po tym terminie (kiedy zaczęto stosować stawki ryczałtowe podane w zarządzeniu z dnia 17 lutego 1934 r. Nr. Sc. R./O/332).

O ile chodzi o pierwszą kategorję wymiarów opłat administrowanych przez Urzędy Wojewódzkie, to ilość objektów jest bardzo nikła i wobec ustalenia jednej przeciętnej stawki za 1 ha bez podziału na grunty scalane, mierzone, lecz niescalane i t. p.— przeprowadzenie obliczeń nie będzie wymagało większego nakładu pracy. Tak samo, o ile chodzi o drugą kategorję wymiarów, to pomimo większej ilości objektów w niektórych Urzędach Wojewódzkich, nie będzie praca przeliczeniowa zbyt kłopotliwa wobec zachowania z nielicznemi wyjątkami stawek ryczałtowych opłat (pismo ogólne z dnia 17.II.1934 r. Nr. Sc. R./O/332).

III. Ze względu na to, że wydanie nowego rozporządzenia, ustalającego zasady wymiaru spodziewane jest w niedługim czasie, Ministerstwo uważa za potrzebne załatwianie w pierwszym rzędzie spraw wypływających z zastosowania ulg dla płatników, wynikających z rozporządzenia z dnia 24 października r. b. Załatwienie tych spraw nie wymaga wydawania specjalnych decyzji uchylających poprzedni wymiar, należy poprzestać na sporządzeniu dla każdego objektu wykazu według przesyłanego wzoru. Wykaz ten po sporządzeniu powinien zastąpić kontrolę płatników prowadzoną według wzoru Nr. 3 Scf, podanego do stosowania przy piśmie okólnem Nr. Sc. R./O/372 z dnia 7.XII 1933 r.

Ponieważ wzór Nr. 3 Scf. przewiduje kontrolę należności z punktów a, b, c i d części 1 § 4 rozporządzenia z dnia 30.V 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 415), co do których będą miały zastosowanie tylko ulgi przewidziane art. 1 ust. (1) pkt. 9 rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r. — w przesyłanym przez Ministerstwo wzorze uwzględniono ten rodzaj należności.

Przy sporządzaniu wykazu kwot podlegających umorzeniu należy mieć na uwadze postanowienia art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października r. b., w szczególności ustęp (2) o umorzeniu należności z tytułu oprocentowania za zwłokę lub odroczenie, przyczem odsetki naliczane przy rozłożeniu na raty opłat za scalenie należy uważać jako odsetki za odroczenie; w tym celu wykaz przewiduje odpowiednią klauzulę wyszczególniającą sumy do księgowania.

Termin 31 grudnia 1934 r., wskazany w ust. (1) powołanego art. 7, odnosi się do oprocentowania, kosztów administracyjnych i innych ubocznych należności, przeto przeliczeniu i nowemu ustaleniu sum przypadających od uczestników scalenia podlegają zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. (1) pkt. 7 wszystkie objekty, w których opłaty zostały wymierzone (wydana decyzja I instancji (vide art. 15 ust. (3) ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej — Dz. U. R. P. Nr. 40 z 1934 r., poz. 364).

Z uwagi na postanowienia, zawarte w art. 8 ust. (1) punkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — w odniesieniu do raty opłat za scalenie, której termin płatności przypadał 1 listopada 1934 r. (bądź 31 października 1934 r.) mają zastosowanie przepisy § 1 i 5 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 818) (pismo okólne Nr. Fk. I—5—1943/34 z 28.IX.1934 r.). Z powyższego wynika, że część tej raty w wysokości 50 lub 75% winna być uiszczona w terminie wyznaczonym zgodnie ze wspomnianym rozporządzeniem z dnia 21.IX.1934 r.; reszta zaś należności winna być rozłożona na raty, płatne poczynając od 1.X.1935 r. W wypadkach, gdy całkowita należność ustalona w wyniku zastosowania rozporządzenia z dnia 24.X.34 r. będzie mniejsza od należności (w wysokości 50%, 75% raty) podlegającej uiszczeniu na zasadach rozporządzenia z dnia 21.IX.1934 r., to wówczas ta ostatnia należność podlega dalszemu obniżeniu do kwoty należności, ustalonej w myśl postanowień rozporządzenia z dnia 24.X. 1934 r. Wyodrębnienie należności nieuiszczonej na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z 21 września 1934 r. do dnia sporządzenia wykazu uwidocznione jest w przesyłanych wzorach.

O ustaleniu należności i warunkach jej spłaty Urząd powiadomi zainteresowanych indywidualnie według wzoru Nr. 2 lub 3 za pośrednictwem zarządów gminnych.

IV. Umorzenia należności za prace scaleniowe księgować należy na ciężar rachunku „Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych" poz. 34 „umorzenia wynikające z art. 1—8 rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r.", względnie poz. 35 „umorzenia wynikające z art. 16 rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r." i na dobro rachunku „Należności za prace scaleniowe" poz. 2a, względnie 5, obydwie jednakowo zatytułowane „umorzenia na mocy rozporządzenia z dnia 24.X.1934 r.".

V. Te nieliczne przypadki, w których opłaty za scalenie gruntów zostały wymierzone na podstawie przepisów z dnia 27 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 763), nakazy płatni-

cze zaś nie były wskutek odwołań do Ministerstwa bądź z innych powodów skierowane do Państwowego Banku Rolnego — powinny być załatwione przez Urzędy Wojewódzkie analogiczne do ustępu III niniejszego pisma. Należnościami temi administrować będzie Urząd Wojewódzki.

VI. Do czasu ogłoszenia w Dzienniku Ustaw nowego rozporządzenia, zastępującego rozporządzenie z dn. 30 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 415), należy wstrzymać się z wydawaniem decyzji wymiarowych o opłatach ostatecznych, a więc i omówionych w § 3 zarządzenia z dnia 2 listopada r. b., natomiast Urzędy Wojewódzkie powinny dołożyć usilnych starań, aby wszystkie dane dotyczące objektów dojrzałych do wymiaru opłat ostatecznych zostały zawczasu przygotowane. Dotyczy to głównie potrzeby ustalenia w poszczególnych objektach gruntów, do których będą zastosowane obniżone stawki opłat, a więc ustalenia gruntów różniczan, rolniczo nieużytecznych przy zachowaniu wskazówek, zawartych w pismach okólnych Nr. Sc. R./O/332 z dnia 17.II.1934 r. i Nr. Sc. R./O/127 z dnia 25.V. 1934 r. oraz gruntów objętych pomiarami, lecz niescalanych.

VII. Ponieważ mogą zajść przypadki, że wymierzone w myśl § 8 rozporządzenia z dnia 30 maja 1933 r. wpłaty tymczasowe w wysokości do 80% przybliżonych opłat, zwłaszcza zaś przed zastosowaniem stawek ryczałtowych, mogą obecnie przekraczać stawki opłat podane pod literą b) § 1 zarządzenia z dnia 2 listopada r. b. tudzież terminy spłaty wpłat tymczasowych mogą okazać się dla płatników tych wpłat mniej dogodne w porównaniu z ulgami, jakie dają płatnikom opłat ostatecznych przepisy art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (pięć rat rocznych z terminem płatności 1 kwietnia lub 1 października), Ministerstwo nie znajduje przeszkód, aby Urzędy Wojewódzkie przed dokonaniem wymiaru opłat ostatecznych, który wskutek okoliczności, przytoczonych w ustępie VI może ulec pewnej zwłoce, wymagały od płatników uiszczenia w ciągu roku wpłat tymczasowych w wysokości nieprzekraczającej rat wynikających z rozporządzenia z dnia 24 października 1934 r.

Akcja wymiaru wpłat tymczasowych powinna być prowadzona bez przerwy z uwzględnieniem podanych wyżej warunków.

VIII. Wszystkie wnioski b. Okręgowych Urzędów Ziemskich i Urzędów Wojewódzkich w sprawie zwolnienia od opłat za scalenie, jak również znajdujące się w Ministerstwie podania o zwolnienie lub obniżenie opłat zostaną niebawem przesłane do Urzędów Wojewódzkich do właściwego załatwienia z powołaniem się na niniejsze pismo.

Wnioski o częściowe zwolnienie od opłat powinny być rozpatrzone ponownie i, o ileby ulgi wynikające ze stosowania rozporządzenia z dnia 24 października 1934 r., nie objęły całkowicie sumy, o zwolnienie której występował Urząd Wojewódzki (b. Okręgowy Urząd Ziemski), petenci zaś ze względu na ich niezdolność płatniczą zasługiwali na dalej idące ulgi w uiszczeniu opłat — wnioski takie, należycie uzasadnione, należy nadsyłać do Ministerstwa po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw rozporządzenia zastępującego rozporządzenie z dnia 30 maja 1933 r.

Wnioski o całkowite zwolnienie uczestników scalenia powinny być również ponownie rozpatrzone i nadesłane do Ministerstwa w sposób i w czasie powyżej wskazanym z tem, że powinny zawierać sumy opłat, jakie będą przypadały od uczestników scalenia po zastosowaniu częściowego umorzenia na mocy rozporządzenia z dnia 24 października 1934 r.

Załatwienie podań będzie polegało na:

a) dalszem przekazaniu do Oddziału Państwowego Banku Rolnego podań o obniżeniu opłat z tych objektów, opłaty za które znajdują się w administracji tego Banku;

b) załatwieniu we własnym zakresie podań o obniżenie opłat z objektów, opłaty za które znajdują się w administracji własnej.

Omawianego w ustępie III niniejszego pisma wykazu opłat i należności Ministerstwo nie będzie drukowało ze względu na stosunkowo niewielką ilość objektów. Potrzebną ilość egzemplarzy druków tego wzoru Urzędy Wojewódzkie powinny wykonać sposobem gospodarczym (na powielaczach lub odręcznie). Wzory druków do wymiaru opłat (załączniki do pisma okólnego Nr. Sc. R/O/372 z dnia 7 grudnia 1933 r.) po wydaniu nowego rozporządzenia, zastępującego rozporządzenie z dnia 30 maja 1933 r., będą poddane rewizji, ostatecznie ustalone i wydrukowane nakładem Ministerstwa.

w/z Kierownika Departamentu
(—) K. Smoleński

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego i Pomorskiego oraz Państwowy Bank Rolny.

Wzór Nr. 1
do pisma M. R. i R. R. Nr. Sc. R/O/408
z 30/XI.1934 r.

Obszar scalenia ....

gmina ....

powiat ....

WYKAZ

opłat i należności za scalenie gruntów, przypadających do uiszczenia przez byłych uczestników scalenia, po zastosowaniu ulg przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24-go października 1934 r. o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842).

Nr. uczestnika scalenia	Nazwisko i imię	Obszar	Opłaty za scalenie: Pierwotny wymiar	Opłaty za scalenie: Wymiar według norm zarządzenia z 2.XI.1934 r. Nr. Sc. R/O. 369	Opłaty za scalenie: Umorzenie opłat w myśl rozporządzenia z 24.X. 1934 r.	Opłaty za scalenie: Stan zadłużenia płatnika na dzień sporządzenia wykazu	Opłaty za scalenie: Pozostaje do wpłacenia po zastosowaniu umorzenia (odpisaniu opłat	Należności	Należności: Z tytułu świadczeń: umorzone na mocy art. (1) p. 9 (nieprzekraczające 10 zł.)	Należności: Z tytułu świadczeń: Podlegające uiszczeniu przez płatnika	Razem przypada do uiszczenia przez płatnika (suma rubryk 8 i 11)	W tem (rubryka 12) podlega wpłaceniu na podstawie rozporządzenia z 21.IX. 1934 r. suma	Podlega rozłożeniu na raty na warunkach określonych w art. 8 rozp. z 24.X. 1934 r. (rubryka 12 mniej 13)	Wymieniona w rubr. 14 należność podlega uiszczeniu przez płatnika w terminach i wysok.: I.X. 1935	I.X. 1936	I.X. 1937	I.X. 1938	I.X. 1939	Płatność i wpłaty (zachowuje się dotychczasowe rubryki 14—21 wzoru Nr. 3 Scf.)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20 i t. d.
	Przykłady wypełnienia rubryk:																		
1	[1])Raciborski Paweł	10,2350	225 17 (po 22 zł)	173 99 (po 17 zł)	51 18	175 65 (odjęto sumę rubryk 20 od sumy rubryki 4 wzoru Nr. 3 Scf.)	124 47		8 50 (patrz rubr. 5 wzoru Nr. 3 Scf)	— —	124,47	24 72 (sumę tę otrzymano z rubr. 11 wzoru 3 Scf. po odliczeniu od 51 zł. 43 gr. odsetek w wysokości 1 zł. 98 gr. i podziału reszty (49 zł. 45 gr.) na 2 części po 50% (wymiar dokon. przed 20.II. 1934 r.)	99 75	25 —	25 —	25 —	24 75	— —	
1	[2])Raciborski Paweł	10,2350	225 17 (po 22 zł)	225 17 (ze względu na stawkę 23 zł.)	— —	175 65	175 65		— —	20 50	195,15	28 72 (o 4 zł. więcej ze względu na podwyższenie w przykładzie świadczeń o 12 zł.)	167 43	35 —	35 —	35 —	35 —	27 40	

OBJAŚNIENIA.

Do rubr. 1—4. W rubrykach tych należy powtórzyć treść rubryk 1, 2, 3, 4 ze wzoru Nr. 3 Scf. w stosunku do dłużników, którzy nie spłacili całkowicie należności.

Do rubr. 5. Należy wykazać rezultat otrzymany z przemnożenia norm opłat z zarządzenia z 2.XI.1934 r. przez ilość ha, podaną w rubr. 3, o ile te normy są niższe; o ile jednakowe lub wyższe — powtórzyć sumę pierwotnego wymiaru.

Do rubr. 6. Należy wykazać sumę stanowiącą różnicę pomiędzy pierwotnym wymiarem, a dokonanym przeliczeniem w/g norm z 2.XI.1934 r. W tym celu odejmuje się sumę z rubr. 5 od sumy wykazanej w rubr. 4: o ile należność z tytułu opłat nie przekracza 10 zł, to wykazywać ją należy w rubr. 6, natomiast w rubr. 5, jak również we wszystkich innych rubrykach, poczynając od 7, stawia się kreski.

Do rubr. 7. Do ustalenia stanu zadłużenia płatnika należy od sumy wymierzonych opłat (rubr. 4) odjąć sumę wszystkich dokonanych wpłat (bez podziału na świadczenia i oprocentowanie (patrz uwaga do rubr. 13).

Do rubr. 8. Ustalenie należności z tytułu opłat następuje po odjęciu od sumy wykazanej w rubr. 7 sumy z rubr. 6.

Do rubr. 9. Rubryka ta (bez nagłówka) jest rezerwową i może być wykorzystana na umieszczenie w niej umorzeń do 10 zł z innych tytułów, przewidzianych w § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra z 30.V.1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 415), gdyż następna rubryka (10) przewidziana jest tylko dla świadczeń (p. b cz. 1 § 4 rozp. z 30.V. 1933 r.).

Do rubr. 11. W rubryce tej powinna być wykazana suma należności z tytułu świadczeń, o ile przekracza zł 10 (patrz rubr. 5 wzoru Nr. 3 Scf.).

Do rubr. 12. W rubryce tej powinna być wykazana przypadająca należność od płatnika na dzień sporządzenia wykazu (opłaty łącznie ze świadczeniami).

Do rubr. 13. Rubryka ta przewidziana jest dla należności podlegających uiszczeniu z mocy rozp. z 21.IX.1934 r. Jeżeli kwota wyprowadzona z rubr. 7, uwzględnia wpłatę dokonaną na poczet raty jesiennej 1934 r. do dnia sporządzenia wykazu i wpłata ta wynosi conajmniej 75 lub 50% raty zgodnie z rozporządzeniem z 21.IX.1934 r., to rubr. 13 nie należy wypełniać i wówczas rozłożeniu na raty podlega całkowita kwota wymieniona w rubr. 12; jeżeli zaś płatnik uiścił na poczet raty jesiennej 1934 r. tylko część należności wymaganej rozporządzeniem z 21.IX.1934 r., to w rubr. 13 należy podać tylko kwotę niedopłaconą, i rozłożeniu na raty, płatne, poczynając od 1.X.1935 r., będzie podlegała różnica pomiędzy rubr. 12 i 13.

Do rubr. 14. Sumę do wypełnienia tej rubryki otrzymuje się z odejmowania kwoty z rubr. 13 od kwoty wykazanej w rubr. 12.

Do rubr. 15—19. Okres spłaty należności powinien być ustalony tak, aby rata roczna nie była niższa od 20 zł w roku następnym, wobec czego należności mniejsze niż 40 zł powinny być spłacane w jednej racie, od 40 do 59,99 zł — w dwóch ratach, od 60 do 79,99 zł — w trzech i od 80 do 99,99 zł — w 4 ratach.

Wykaz niniejszy, obejmujący umorzenie:

a) opłat za scalenie gruntów (rubryka 6) zł . . . . . . gr

b) należności z tytułu świadczeń (rubryka 10) (ew. rubryka 9, o ile są inne należności) zł . . . . . . gr

Razem zł . . . . . . gr

jak również wysokość rat i terminów płatności tychże w odniesieniu do należności podlegającej wpłaceniu przez uczestników scalenia na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej, zatwierdzam.

Ponadto umarza się zgodnie z art. 7 ust. (2) rozp. z 24.X.1934 r. ogólną sumę oprocentowania, wyprowadzoną na podstawie pierwotnie sporządzonego zestawienia według wzoru Nr. 3 Scf. zł . . . . . . gr
czyli razem umorzenie obejmuje kwotę zł . . . . . . gr

. . . . dnia . . . . 193 . . . r.

Za Wojewodę
Naczelnik Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych

Indywidualne zawiadomienia do płatników według wzoru Nr. 2 w ilości. . . .
„ wzoru Nr. 3 w ilości. . . .

Razem . . . .

zostały wysłane za pośrednictwem zarządu gminy . . . .
przy piśmie przewodniem Nr. RF . . . . z dnia . . . . 193 . . . r.

Wzór Nr. 2
do pisma M. R. i R. R. Nr. So. R/O/408 z 30.XI 34 r.

URZĄD WOJEWÓDZKI

Nr. RF..................

Należność Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej z tytułu wykonanego scalenia gruntów.

.........................., dnia........... 19 ... r.

Do

P. ....

w ....

gmina.................. powiat..................

Urząd Wojewódzki zawiadamia, że w wyniku zastosowania § 1 i 5 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 21 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 818) w od-

niesieniu do raty z tytułu opłat za scalenie gruntów, termin płatności której przypadał 1 listopada, 31 października 1934 r. oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842) do opłat i należności z tytułu scalenia, po umorzeniu . . . zł. gr. i kar za zwłokę pozostała do uiszczenia przez Pan . . . na rzecz Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej suma

zł. . . . .

która, zgodnie z art. 8 ust. (1), p. 1), 3), 4) i 5) powołanego rozporządzenia z 24 października 1934 r. powinna być uiszczona w sposób następujący:

a) $\frac{\text{niezwłocznie 75\%}}{\text{do . . . 193 . . r. 50\%}}$ (lub reszta) raty opłat podlegającej uiszczeniu z mocy rozporządzenia z 21.IX. 1934 r. *)

b) 1 października	1935 r.	zł. . . . gr. . .
c) 1 „	1936 r.	zł. . . . gr. . .
d) 1 „	1937 r.	zł. . . . gr. . .
e) 1 „	1938 r.	zł. . . . gr. . .
f) 1 „	1939 r.	zł. . . . gr. . .

Przypadające w powyższych terminach raty powinny być wpłacane bez wezwania na konto Urzędu Wojewódzkiego w P. K. O. Nr. . . . . . . Blankiety na dokonanie pierwszej i drugiej wpłat załącza się przy niniejszem.

Nieuiszczone w terminie raty z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej będą — zgodnie z art. 15 ustęp (4) ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o wymienionym Funduszu (Dz. U. R. P. Nr. 40 z 1934 r., poz. 364) ściągane w trybie postępowania przymusowego w administracji wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

Za Wojewodę
Kierownik Oddziału Finansowego.

---

*) Niepotrzebne skreślić.

Wzór Nr. 3.
do pisma M. R. i R. R. Nr. So.
R./O/408 z 30.XI.34 r.

URZĄD WOJEWÓDZKI ...., dnia .... 193 .... r.

Nr. RF..................

Należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej z tytułu wykonanego scalenia gruntów.

Do

P. ....

w ...

gm. .... powiat ....

Urząd Wojewódzki zawiadamia, że w wyniku zastosowania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 842) przypadające od Pan . . . należności z tytułu opłat za techniczne wykonanie scalenia gruntów zostały całkowicie umorzone.

Za Wojewodę
Kierownik Oddziału Finansowego

104.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Sc. R./O/366 z dn. 8 listopada 1934 r.

w sprawie wyznaczenia przedstawicieli gruntów państwowych, będących w administracji Urzędu Wojewódzkiego przy postępowaniu scaleniowem.

Do Urzędu Wojewódzkiego
Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych w Łucku.

Na skutek ustnego zapytania p. Kierownika Oddziału Urządzeń Rolnych Wydziału Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Ministerstwo wyjaśnia, że przedstawiciela, przewidzianego w cz. 1 art. 19 ustawy o scalaniu gruntów dla reprezentowania gruntów państwowych, będących pod zarządem Urzędu Wojewódzkiego, dla celów wymienionych w p. 4) art. 6 powołanej ustawy, wyznacza wojewoda.

Wymieniony przedstawiciel powinien być wyznaczony w każdym przypadku włączenia do obszaru scalenia gruntów, będących pod własnym zarządem Urzędu Wojewódzkiego i stale

informowany we właściwym trybie o przedsiębranych czynnościach, dotyczących postępowania scaleniowego narówni z uczestnikami scalenia.

Nie przybycie umocowanego przedstawiciela nie wstrzymuje biegu postępowania, w odnośnych zaś protokółach i dokumentach należy tylko stwierdzać, że dany przedstawiciel pomimo zawiadomienia go o dokonanych czynnościach, nie był obecny.

Wychodząc z założenia, że kardynalnym obowiązkiem każdego urzędnika jest dbać o dobro i interesy Państwa, Ministerstwo uważa, że nieprzybycie do poszczególnych czynności urzędowych, bądź na rozprawę specjalnego reprezentanta, nie może być przyczyną takiego załatwienia sprawy, gdzieby Skarb Państwa mógł ponieść najdrobniejszą stratę i przeto wszelkie dokumenty sporządzone w postępowaniu scaleniowem, w którem uczestniczy Skarb Państwa, powinny dokładnie omawiać interesy Skarbu i stwierdzać, że są one nienaruszone

w/z Kierownika Departamentu
(—) K. Smoleński.

Otrzymują: do wiadomości i stosowania wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Pomorskiego i Śląskiego.

105.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. M. IV—3/11 z dnia 19 listopada 1934 r.

w sprawie opracowania projektów meljoracyjnych dla gruntów objętych przebudową ustroju rolnego.

Stwierdzone zostało, że przy sporządzaniu projektów rowów otwartych dla gruntów objętych przebudową ustroju rolnego, niektóre Urzędy Wojewódzkie ograniczają prace meljoracyjne do projektowania tylko głównych cieków, w wyniku czego w projektach scaleniowych zostają pominięte rowy drugorzędne o charakterze lokalnym.

Niewydzielenie w projektach scaleniowych odpowiednich powierzchni pod rowy utrudnia w wysokim stopniu późniejsze szczegółowe zmeljorowanie gruntów; niedostosowanie zaś do tras rowów granic nowych działek może spowodować przy wykonaniu rowów na gruncie szkodliwe gospodarczo przecinanie działek, obniżając temsamem wartość samego scalenia.

Ministerstwo zwraca uwagę, że projekt meljoracyjny winien obejmować wszystkie rowy potrzebne dla racjonalnego

zmeljorowania obszaru scalenia, zaś wszystkie rowy objęte projektem meljoracyjnym winny być w projekcie scaleniowym wydzielone. W wypadku, gdy Urząd Wojewódzki ogranicza roboty meljoracyjne do wykonania we własnym zakresie tylko głównych cieków — a wykonanie pozostałych rowów pozostawia bezpośrednio zainteresowanym, należy termin i sposób ich wykonania omówić w protokółach warunków objęcia w posiadanie nowych kolonij.

w/z Kierownika Departamentu
(—) K. Smoleński.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Województwa Śląskiego.

106.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. III—8/35 z dn. 31 października 1934 r.

w sprawie wyjaśnienia pkt. 1 art. 5.

I. Za wspomniane w punkcie 1 art. 5 ustawy o rybołówstwie „czynności, mające na celu poprawę rybności wody", przyjąć należy wszelkie zabiegi (środki względnie czynności), mające na celu ochronę, utrzymanie i podniesienie stanu rybnego, tak pod względem ilościowym, jak i jakościowym. Do tych zabiegów będzie należało: zarybienie, specjalna ochrona t. j. nieprzewidziana ani ustawą o rybołówstwie, ani też przepisami, wydanemi na podstawie tejże ustawy, tworzenie tarlisk, ochrona tarła, stwarzanie warunków odpowiednich dla wylęgu, tępienie szkodników, przedsiębranie środków przeciw szkodliwym dla hodowli czynnikom, koszenie, względnie oczyszczanie wody z roślin niepotrzebnych, wyławianie ryb szkodliwych lub chwastu rybiego i t. p. z zastrzeżeniami jednak niżej podanemi.

II. Do kogo należy rybołówstwo w pewnej wodzie, jest wprawdzie według pktu 1 art. 5 ustawy o rybołówstwie wyłącznie uprawniony do czynności mających na celu poprawę rybności w tej wodzie, ale przez takie uprawnienie nie nabywa jeszcze prawa do korzystania z innych pożytków danej wody poza wyszczególnionemi w ustawie o rybołówstwie (art. 1 i pkt. 2 art. 5 oraz art. 73).

III. Uprawnienia właściciela rybołówstwa przechodzą na dzierżawców obwodów rybackich tylko w rozmiarach posiadanych przez właścicieli rybołówstw na podstawie ustawy o rybołówstwie.

IV. W związku z ustępem II i III wyłaniają się następujące wnioski:

Z przepisów ustawy o rybołówstwie nie wynika, aby przedsiębranie niektórych czynności, mających na celu poprawę rybności wody n. p. koszenie flory twardej, odbywać się mogło (tak z uwagi na czas przedsiębrania tych czynności, jak i z uwagi na bezpośrednie korzyści, mogące się wiązać z temi czynnościami) w sposób narażający na szkody właściciela wody względnie właściciela rybołówstwa, o ile temu ostatniemu przysługują na wodzie uprawnienia, które na podstawie postanowień ustawy o rybołówstwie nie przeszły na dzierżawcę obwodu rybackiego.

Dzierżawca obwodu rybackiego nie jest, na podstawie ustawy o rybołówstwie, uprawniony do użytkowania i przywłaszczania sobie innych przedmiotów poza wyszczególnionemi w ustawie o rybołówstwie, a między innemi do użytkowania i przywłaszczania trzciny i innej twardej roślinności.

Wspomniane użytkowanie i przywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie tylko na podstawie wyraźnego upoważnienia właściciela wody lub rybołówstwa.

(—) *E. Baird*
Naczelnik Wydziału.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

107.

Tezy z wyroków Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Numer niniejszy zawiera tezy, stanowiące uzupełnienie zbioru, ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym z 15 września r. b. Nr. 9, poz. 81 w dziale VIII-2 Sprawy wodne. Na tezy te składają się tym razem wyłącznie wyciągi z wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Trybunału Kompetencyjnego. Wyroki Trybunału Kompetencyjnego oznaczane będą literami T. K. przed numerem rejestru. Pozatem do zbioru, umieszczonego w numerze niniejszym, odnoszą się wszystkie wyjaśnienia i uwagi podane w powołanym wyżej Nr. 9 Dziennika.

VIII-2. Sprawy wodne.

Ustawa wodna z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 574).

1) 4792/28 — 12.III.1930, art. 5 ust. (1).

Woda, zawarta w rowach odpływowych, odprowadzających wody opadowe, jest, stosownie do określenia w art. 5 (ust. 1) w związku z art. 4 pkt. b) ustawy wodnej, płynącą wodą prywatną. Zb. Wyr. N. T. A. 1930 Nr. 216 A.

2) 988/31 — 8.VI.1933, art. 6.

Ustalenie linji brzegu w myśl art. 6 ustawy wodnej przez władzę wodną jest według art. 109 cytowanej ustawy czynnością wstępną dla rozpoczęcia robót regulacyjnych, przy której władza rozpatruje zarzuty i roszczenia właścicieli gruntów nadbrzeżnych z wyłączeniem takich zarzutów i roszczeń, których załatwienie nie należy do właściwości tych władz w myśl art. 6 ust. (4) ustawy wodnej.

3) 7197/30 — 24.V.1932, art. 9.

Władza administracyjna nie jest powołana do orzekania o nabyciu na zasadzie art. 9 ustawy wodnej własności gruntów, uzyskanych przez regulację. Zb. Wyr. N. T. A. 1932 Nr. 546 A.

4) 988/31 — 8.VI.1933, art. 9.

Przepis art. 9 ustawy wodnej stwarza niewątpliwie tytuł do nabycia własności gruntu, uzyskanego wskutek budowli regulacyjnych, jednakże ustawa wodna nie zawiera wcale postanowienia, któreby przekazywało władzom administracyjnym orzekanie o nabyciu własności z tytułu, stworzonego w art. 9. Wobec tego w kwestji tej mają zastosowanie przepisy ogólne, według których do orzekania o nabyciu własności powołane są w razie sporu sądy powszechne.

5) 5058/28 — 12.IX.1930, art. 17.

Art. 17 ustawy wodnej zobowiązuje właściciela gruntu niżej położonego do znoszenia naturalnego odpływu wody z gruntu wyżej położonego, lecz nie nakłada na niego, poza wypadkami, wymienionemi w ust. (4), obowiązku przeprowadzenia urządzeń, mających na celu ulepszenie tego odpływu. Zb. Wyr. N. T. A. 1930 Nr. 277 A.

6) 2287/29 i 446/30 — 9.X.1931, art. 17.

Ochrona odpływu naturalnego wody opadowej i źródeł, ustanowiona w art. 17 ustawy wodnej ma na celu utrzymanie odpływu na grunta niżej położone, jaki wytworzył się wskutek

naturalnej konfiguracji terenu, tak co do ilości spływającej wody, jak i co do kierunku i sposobu jej odpływu. Tak pojęta ochrona naturalnego odpływu wody nie wyklucza sztucznego pogłębienia lub obwałowania ścieku, oczywiście tylko o tyle, o ile nie jest to połączone ze zmianą tego odpływu.

7) 10626/31 — 8.III.1933, art. 17.

W sprawach, dotyczących obowiązku przywrócenia rowu do pierwotnego stanu, opartego na art. 17 ustawy wodnej, władzami właściwemi są według art. 184 tej ustawy władze administracyjne.

Postanowienie art. 17 ustawy wodnej, iż właścicielowi gruntu niżej położonego nie wolno wstrzymywać naturalnego odpływu ze szkodą dla gruntu wyżej położonego, należy tłomaczyć w łączności z art. 36 tej samej ustawy. Z tego ostatniego przepisu wynika, że z ograniczeniami w nim określonemi, a między niemi z ograniczeniami, przewidzianemi w art. 17 i 37 właściciel gruntu ma prawo znajdującą się na swoim gruncie wodę prywatną używać, zużywać oraz odprowadzać. Uznać wobec tego należy, że właścicielowi gruntu wolno przepływ wody prywatnej zmienić na swoim gruncie, a w szczególności, że wolno mu na swoim gruncie zmienić miejsce tego przepływu oczywiście z ograniczeniami, określonemi w art. 36. Jeżeli zaś właścicielowi gruntu wolno na swoim gruncie zmienić miejsce tego przepływu, to wolno mu także przepływ ten przesunąć ze swego gruntu na grunt innego właściciela — oczywiście, o ile służy mu w tym względzie prawo z tytułów prywatno-prawnych i również z ograniczeniami wyżej wspomnianemi, a więc między innemi z zastrzeżeniem, że przesunięcie to nie będzie w skutkach swoich wstrzymywaniem odpływu wody ze szkodą dla gruntu wyżej położonego.

8) 437/31 — 2.I.1934, art. 17.

Kwestja własności gruntu niżej położonego nie ma istotnego znaczenia dla stosowania przepisów art. 17 ustawy wodnej, który zabrania właścicielowi gruntu wyżej położonego zmieniać kierunek odpływu zbierającej się na jego gruncie wody opadowej. Obowiązek ten jest natury publiczno-prawnej i orzekanie o tem należy do właściwości władz administracyjnych, jako władz wodnych w myśl art. 184—187 ustawy wodnej.

9) 437/31 — 2.I.1934, art. 17 ust. (1).

Art. 17 ust. (1) ustawy wodnej, mówiąc o kierunku odpływu wody opadowej, nie ma na myśli rowów, służących do sztucznego odprowadzania wody opadowej, a przeciwnie wszelkie ścieki, powstałe dzięki konfiguracji terenu bez jakiegokolwiek przyczynienia się ludzkiego do takiego spływania wody.

Zakaz, zawarty w art. 17 ust. (1) ustawy wodnej, dotyczy zatem zmiany istniejącego naturalnego kierunku odpływu wody opadowej ze szkodą gruntu niżej położonego, zasypanie więc naturalnego zagłębienia, przez które woda opadowa dotychczas odpływała, stanowi zmianę kierunku odpływu wody w rozumieniu powołanego przepisu.

10) 466/28 — 15.I.1930, art. 17 ust. (2).

Pod naturalnym odpływem wody, o którym mowa w art. 17 ust. (2) ustawy wodnej, należy rozumieć spływanie wody jedynie dzięki konfiguracji terenu bez jakiegokolwiek przyczynienia się ludzkiego do takiego spływania wody w sposób sztuczny, czy to przez wznoszenie wałów, czy też przez wykopanie zagłębień. Rów, będący dziełem ręki ludzkiej, nie stanowi zatem naturalnego odpływu wody w rozumieniu art. 17 ust. (2) ustawy wodnej. Zb. Wyr. N. T. A. 1930 Nr. 178 A.

11) 5182/29 — 23.XII.1931, art. 17 ust. (2).

Odpływ wody sztucznym rowem z gruntu wyżej położonego nie jest odpływem naturalnym w rozumieniu art. 17 ustawy wodnej, którego w myśl ust. (2) właścicielowi gruntu niżej położonego nie wolno wstrzymywać ze szkodą gruntu wyżej położonego.

12) 165/31 — 7.XII.1932, art. 17 ust. (2).

Art. 17 ust. (2) ustawy wodnej zobowiązuje właściciela gruntu niżej położonego do znoszenia naturalnego odpływu wody z gruntu wyżej położonego, a nie nakłada na niego poza wypadkami, wymienionemi w ust. (4), obowiązku przeprowadzenia urządzeń, mających na celu ulepszenie tego odpływu. Nakaz przeto wykopania rowu, mającego ułatwić naturalny odpływ wody z gruntu wyżej położonego, nie znajduje oparcia prawnego w powołanym wyżej przepisie; woda w rowach odpływających jest płynącą wodą prywatną w rozumieniu art. 5 ust. (1) ustawy wodnej. obowiązek przeto utrzymywania takiej wody płynącej mógłby być nałożony jedynie na zasadzie art. 75 i 77 ustawy wodnej z ewentualnem uwzględnieniem przepisu art. 82 ust. (1) pkt. 2), zezwolenie zaś na założenie rurociągu podlega przepisom art. 45 i 47 ustawy wodnej.

13) 8128/30 — 4.XI.1932, art. 20.

Z treści art. 20 ustawy wodnej, umieszczonego na końcu przepisów, zawartych w części I-szej tej ustawy, zatytułowanej „o prawie własności wód“ i obejmującej prócz postanowień, normujących prawo własności do poszczególnych rodzajów wód także inne postanowienia, określające przynależność wszelkiego rodzaju gruntów przez wodę utworzonych, jako to: przy-

mulisk, odsypisk, oderwisk, wysp, opuszczonego łożyska i t. p. wynika, że prawa prywatne na wodach publicznych w rozumieniu tego przepisu obejmują te wszystkie uprawnienia, jakie wogóle w myśl poprzednich postanowień ustawy wodnej (1—19) mogą przysługiwać osobom prywatnym na wodach publicznych, a więc nietylko do korzystania względnie użytkowania samej wody, lecz również i do wymienionych wyżej gruntów, przez wodę utworzonych.

Art. 20 ustawy wodnej nie określa bliżej, czem się mianowicie ma kierować władza wodna przy udzielaniu zezwoleń na wpis do ksiąg hipotecznych wymienionych wyżej praw prywatnych na wodach publicznych. Wynika z tego, że potrzeba przeprowadzenia dochodzeń dla ustalenia okoliczności, mających być podstawą do udzielenia takiego zezwolenia, tudzież oznaczenie zakresu tych dochodzeń i niezbędnych środków dowodowych, pozostawione są uznaniu władzy wodnej.

14) 5050/28 — 29.X.1930, art. 24 ust. (1).

Według brzmienia art. 24 ust. (1) oraz art. 45 ust. (1) pkt. 3) i 5) ustawy wodnej dla budowli, wznoszonych w wodach płynących, potrzebne jest pozwolenie władzy wodnej, przyczem ustawa nie czyni różnicy pod względem rozmiarów i ważności danych urządzeń. Jak długo strona nie uzyskała takiego pozwolenia właściwa władza wodna uprawnioną była żądać usunięcia budowli wodnych, wykonanych bez jej pozwolenia.

15) 5595/31 — 15.XI.1933, art. 37 ust. (1) pkt. 1).

Oparte na art. 37 ust. (1) pkt. 1), 76 ust. (1) i 77 ust. (1) pkt. 4) zarządzenie odkopania samowolnie zasypanego rowu nie wyklucza możności ubiegania się w myśl ustawy wodnej o zezwolenie na zasypanie tego rowu.

16) 3371/27 — 23.X.1920, art. 45 ust. (1) pkt. 1) i 2).

Z art. 45 ust. (1) pkt. 1) i 2) w związku z art. 21 ustawy wodnej wynika, że do odprowadzania zanieczyszczonych wód zapomocą kanalizacji do innych wód, wymagane jest pozwolenie władzy wodnej, o ile nie zachodzi wypadek, przewidziany w art. 45 ust. (3) ustawy wodnej. Zb. Wyr. N. T. A. 1929 Nr. 128 A.

17) 723/29 — 11.III.1932, art. 46 ust. (1) pkt. 1).

Art. 46 ustawy wodnej, dotyczący między innemi czasu trwania pozwoleń wodno-prawnych, odnosi się do wszystkich pozwoleń, udzielanych na zasadzie art. 45 tejże ustawy i pozostawia uznaniu władzy wodnej określenie czasu trwania pozwolenia z ograniczeniem, zawartem w art. 46 ust. (2), prze-

widując jedynie prawo przedsiębiorcy żądania przedłużenia pozwolenia czasowego.

18) 4746/30 — 9.IX.1932, art. 47 ust. (2) pkt. 1).

Urządzenia, o których mowa w art. 47 ust. (2) pkt. 1) ustawy wodnej, mają na celu jedynie zapobieżenie uniemożliwieniu lub utrudnieniu użytkowania powszechnego wody, nie zaś zapewnienie takiego użytkowania wody w ilości nieograniczonej lub takiej, jaka była do dyspozycji interesowanych przed wzniesieniem tych urządzeń. Zb. Wyr. N. T. A. 1932 Nr. 561 A.

19) 1720/31 — 25.II.1933, art. 48.

Art. 48 ustawy wodnej postanawia, iż ze względów publicznych należy albo odmówić pozwolenia albo udzielić go pod warunkami, zabezpieczającemi wyliczone w tym artykule względy. Wobec braku bliższych wskazań w ustawie władzy orzekającej przysługuje swoboda wyboru jednej z tych alternatyw.

20) 3955/29 — 26.V.1931, art. 54 (ust. (1).

Według postanowień art. 54 ust. (1) ustawy wodnej, jeżeli przy udzieleniu zezwolenia ma się wybierać między kilkoma przedsiębiorstwami, które się wzajemnie wykluczają z powodów w tym przepisie wymienionych, należy przy udzieleniu zezwolenia rozstrzygać przedewszystkiem według znaczenia przedsiębiorstwa dla dobra publicznego, następnie zaś według znaczenia gospodarczego. Z przepisu tego wynika, że w razie kolizji między dwoma lub więcej przedsiębiorstwami, ubiegającemi się o zezwolenie wodno-prawne, należy brać w rachubę przedewszystkiem znaczenie tych przedsiębiorstw dla dobra publicznego i dać pierwszeństwo temu przedsiębiorstwu, które ma większe znaczenie dla dobra publicznego. Co należy przytem rozumieć przez to znaczenie, tego w ustawie nie unormowano. Przyjąć wobec tego należy, że ustawodawca, mówiąc o znaczeniu dla dobra publicznego, ma na myśli to, co wyrażenia te oznaczają w zwyczajnej mowie potocznej. Jeżeli wobec tego o zezwolenie wodno-prawne ubiegają się dwa przedsiębiorstwa, mające znaczenie dla dobra publicznego, pierwszeństwo przyznać należy temu, którego znaczenie dla dobra publicznego w jego rozumieniu naturalnem, powszechnie przyjętem w mowie potocznej, jest większe. W tych granicach ustalenie pierwszeństwa pozostawione jest swobodnemu uznaniu władzy.

21) 4746/30 — 9.IX.1932, art. 54 (ust. (1).

Projekt techniczny gminy, mający na celu wyłącznie zapewnienie gminie lub też jej mieszkańcom powszechnego użytkowania wody publicznej (art. 21 ustawy wodnej) nie jest pro-

jektem konkurencyjnym w rozumieniu art. 54 ust. (1) powyższej ustawy w stosunku do projektu osoby trzeciej, mającego na celu piętrzenie wody dla zakładu wodnego. Zb. Wyr. N. T. A. 1932 Nr. 561 A.

22) 2366/26 — 10.II.1928, art. 63.

W wypadku cofnięcia uprawnienia wodnego za odszkodowaniem na zasadzie art. 63 ustawy wodnej, władza wodna — o ile zachodzą wątpliwości, jaki jest rozmiar danego uprawnienia — winna rozmiar ten uprzednio ustalić.

Jako osoby trzecie w myśl art. 63 ustawy wodnej mogą wchodzić w rachubę tylko podmioty prawa cywilnego, a więc gminy tylko o tyle, o ile posiadają nieruchomości lub przedsiębiorstwa, które odnoszą korzyści przez cofnięcie lub ograniczenie danego uprawnienia wodnego. Zb. Wyr. N. T. A. 1928 Nr. 1377.

23) 2561/26 — 9.XI.1928, art. 64.

Art. 64 ustawy wodnej nie daje osobom interesowanym subjektywnego prawa skutecznego domagania się od władzy wodnej cofnięcia zezwolenia wodno-prawnego. Zb. Wyr. N. T. A. 1928 Nr. 1558.

24) T. K. 9/32 — 24.III.1933, art. 66.

Art. 66 ustawy wodnej dotyczy znaków wodnych na zakładach piętrzących wodę, powstałych przed wejściem w życie tej ustawy, oraz na zakładach, które zbudowane zostały po wejściu w życie ustawy, a dla których pozwolenie nie jest wymagane. Ponieważ przy zakładach tej drugiej kategorji prawo piętrzenia wody, jak i dopuszczalna wysokość piętrzenia opierają się nie na pozwoleniu wzgl. orzeczeniu władzy wodnej, a więc nie na tytule publiczno-prawnym, lecz na prawie prywatnem, w szczególności na prawie własności i mogą być wobec tego niewątpliwie przedmiotem sporu sądowego, normuje art. 66 ust. (2) i (3) postępowanie władzy wodnej przy oznaczeniu stanu wody wzgl. osadzeniu znaku wodnego dla takich zakładów za zgodą lub na wniosek jednego z interesowanych: a) w wypadku, gdy istnienie prawa do piętrzenia wody zostało w drodze sądowej ustalone, jednak niema obowiązujących i jasnych postanowień co do dopuszczalności wysokości piętrzenia i b) na czas trwania sporu sądowego o dopuszczalną wysokość piętrzenia.

Postanowienia te stwierdzają jedynie, że spory o istnienie prawa do piętrzenia wody płynącej przy zakładach, nie wyma-

gających pozwolenia władzy wodnej, jakoteż spory o dopuszczalną wysokość piętrzenia takiej wody, jako spory o prawo prywatne, należą do drogi sądowej w myśl ogólnej właściwości sądów powszechnych, nie ustanawiają jednak bynajmniej właściwości sądów do rozpoznawania sporów o istnienie prawa piętrzenia wody lub o dopuszczalną wysokość piętrzenia w wypadkach, gdy według przepisów ustawy wodnej nadanie tego prawa i ustalenie dopuszczalnej wysokości piętrzenia należą do właściwości władz wodnych.

Z taką wykładnią art. 66 ust. (3) ustawy wodnej nie są sprzeczne orzeczenia Sądu Najwyższego z 16.XII.1926 (Zb. Orz. S. N. orz. Izby I Cyw. 1926 Nr. 192 i 193), gdyż orzeczenie Nr. 192 stwierdza tylko możność sporu sądowego o dopuszczalną wysokość piętrzenia według art. 66 ust. (3) ustawy wodnej, orzeczenie zaś Nr. 193 dotyczy sporu o wysokość piętrzenia przy młynie, a więc przy zakładzie piętrzącym wodę, powstałym w r. 1901, zatem przed wejściem w życie ustawy wodnej.

25) 683/30 — 9.XII.1931, art. 67.

Samowolne odprowadzenie przez właściciela młyna, położonego w górze młynówki, wody tej młynówki do łożyska rzeki zapomocą przekopu na gruncie właściciela młyna niżej położonego, pozbawiające dolną część młynówki około połowy wody, jest marnowaniem wody użytkowej ze szkodą dla innych i daje podstawę władzy wodnej do zmuszenia właściciela młyna wyżej położonego do zasypania przekopu odpływowego w myśl art. 67 ustawy wodnej, przyczem bez znaczenia jest okoliczność, iż młyn, położony w dolnej części młynówki, jest chwilowo unieruchomiony.

26) 448/30 — 20.XI.1931, art. 77 ust. (1) pkt. 4).

Woda w rowach odpływowych jest płynącą wodą prywatną, przynależną w myśl art. 5 ust. (1) ustawy wodnej do tych gruntów, przez które, albo między któremi przepływa. Obowiązek przeto do utrzymywania tego rodzaju wód należy według art. 77 ust. (1) pkt. 4) do właścicieli gruntów nadbrzeżnych.

27) 1070/29 — 19.I.1932, art. 77 ust. (1) pkt. 4).

Woda w rowach odpływowych jest płynącą wodą prywatną, przynależną w myśl art. 5 ust. (1) do tych gruntów, przez które, albo między któremi przepływa. Dla obowiązku właścicieli takich gruntów utrzymywania odpływu tej wody jest bez istotnego znaczenia okoliczność, iż woda odprowadzana pocho-

dzi częściowo ze sztucznego dopływu, gdyż przez to woda w rowie, przechodzącym przez ich grunta, nie nabiera charakteru sztucznej wody płynącej.

28) 2131/30 — 1.II.1933, art. 79 ust. (5).

Art. 79 ust. (5) ustawy wodnej może mieć zastosowanie tylko w sprawach, dotyczących utrzymania brzegów względnie wolnego odpływu wody, nie zaś w wypadku, gdy chodzi o utrzymanie wału ochronnego i o rozstrzygnięcie kwestji, czy związek wałowy obowiązany jest do wykonania robót, nałożonych na niego zarządzeniem władzy nadzorczej na podstawie statutu, jako wchodzących w zakres obowiązków, ciążących na związku według statutu i art. 117 ustawy wodnej.

29) 1675/31 — 18.X.1933, art. 81.

Władza wodna, załatwiając prośbę o pozwolenie na piętrzenie wody, nie była obowiązana zamieszczać w orzeczeniu udzielającem tego pozwolenia, zarządzenia celem zapobieżenia ewentualnym szkodom, mogącym powstać dla osób trzecich, a nie mającym związku z piętrzeniem wody, na które zezwoliła. Kwestja obowiązku utrzymania wód publicznych uregulowana jest w art. 77 ustawy wodnej, nałożenie zaś takiego obowiązku na właścicieli zakładów wodnych jest w art. 81 przewidziane tylko dla wypadków, gdy przeszkody w odpływie wody zostały przez nich spowodowane.

30) 7197/30 — 24.V.1932, art. 92 ust. (1).

Według postanowień, zawartych w art. 92 ustawy wodnej, jak długo obowiązany do utrzymywania wody znajduje się w posiadaniu odsypisk, musi właścicielowi lub użytkownikowi gruntów nadbrzeżnych zezwolić na dostęp do wody płynącej i umożliwić jej użytkowanie stosownie do potrzeb gospodarczych, z zachowaniem przepisów art. 91. Ponieważ tych potrzeb gospodarczych bliżej nie określono, przyjąć należy, że ustawodawca ocenę ich pozostawił swobodnemu uznaniu władzy. Zb. Wyr. N. T. A. 1932 Nr. 546 A.

31) 3933/28 — 25.III.1931, art. 124.

Zawarte w art. 124 ustawy wodnej ustawowe uprawnienie władzy wodnej do ustanawiania praw przymusowych na obcych gruntach nie jest sprzeczne z § 903 niemieckiego kodeksu cywilnego.

32) 6386/30 — 6.IV.1932, art. 176 (ust. (3).

Art. 176 ust. (3) poza wypadkami, omawianemi w ust. (1) i (2) tegoż artykułu, dla zmiany statutu spółki wodnej wymaga

tylko ogólnie większości głosów w zgromadzeniu członków spółki względnie wydziału i wobec tego można przyjąć, że udział członków zarządu w głosowaniu nad zmianą statutu nie miałby dla ważności aktu głosowania istotnego znaczenia, gdyby było udowodnione, że uchwała zapadła jednomyślnie lub przynajmniej tak znaczną większością głosów, któraby wykluczała możność dojścia do skutku tej uchwały głosami nieważnie oddanemi przez członków zarządu.

33) 4443/29 i 1986/30—26.V.1931, art. 185 ust. (1) pkt. 9).

Postanowienie, zawarte w art. 185 ust. (1) pkt. 9) ustawy wodnej ma zastosowanie tylko do tych wypadków, w których wojewódzka władza administracji ogólnej orzeka w myśl art. 186 tejże ustawy w I instancji.

34) 4194/30 — 10.III.1933, art. 188 ust. (1).

Według art. 184—187 ustawy wodnej władzami właściwemi do orzekania w sprawach wodnych są władze administracji ogólnej. Art. 188 dotyczy tylko tych gmin, o których mowa w poprzednim art. 187 ust. (3), t. j. gmin, które stanowią odrębny okręg administracji państwowej i których organa sprawują administrację państwową I instancji.

35) 3955/29 — 26.V.1931, art. 188 ust. (2).

Okoliczność, iż strona nie została zawiadomiona o oznaczeniu na podstawie art. 188 ust. (2) ustawy wodnej władzy właściwej, jest, pomijając kwestię, czy z mocy powyższego przepisu stronom służy wogóle prawo skutecznego podnoszenia zarzutów przeciwko delegacji, sama przez się bez istotnego znaczenia, skoro strona nie twierdzi nawet, że w razie wiadomości o tem zarządzeniu byłaby faktycznie podniosła zarzuty przeciwko niemu względnie, że przez zaniechanie specjalnego uprzedniego zawiadomienia poniosła jakąś konkretną szkodę.

36) 4443/29 i 1986/30 — 26.V.1931, art. 195 ust. (3).

Według postanowień zawartych w art. 195 ust. (3) ustawy wodnej do rozprawy komisyjnej należy wezwać przedsiębiorcę i wszystkie wiadome oraz według uznania władzy interesowane osoby, w szczególności zaś te, któreby mogły być dotknięte szkodliwem działaniem przedsiębiorstwa. Wezwanie to, głosi dalej ten sam przepis, winno być doręczone przynajmniej na 8 dni przed rozprawą. Postanowienia te nie zawierają sankcji nieważności postępowania na wypadek niezastosowania ich przez władze, przeto zarzuty interesowanych, dotyczące tych

zawiadomień, bez wymienienia żadnej konkretnej szkody poniesionej wskutek niezawiadomienia o rozprawie, — są bez istotnego znaczenia.

37) 1484/30 — 29.I.1932, art. 195 ust. (3).

Niezawezwanie osoby interesowanej do rozprawy wodnoprawnej w myśl art. 195 ust. (3) ustawy wodnej nie skutkuje samo przez się jeszcze nieważności tej rozprawy i wydanego na jej podstawie orzeczenia wodno-prawnego, jeżeli ogłoszenie o rozprawie dokonane zostało ściśle według postanowień ust. (2) tego artykułu, lecz daje osobie pominiętej jedynie prawo dochodzenia swych pretensji w ramach art. 195 ust. (4) i 196 ust. (2) ustawy wodnej. Zb. Wyr. N. T. A. 1932 Nr. 487 A.

38) 2563/31 — 16.X.1934, art. 196 ust. (2).

Art. 85 ust. (2) pkt. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) postanawia, że władza nie weźmie pod rozwagę nowych okoliczności, przytoczonych w odwołaniu, jeśli obowiązujące przepisy stanowią w konkretnym wypadku obowiązek podania wszystkich żądań i wniosków stron w postępowaniu przed niższą instancją. Z brzmienia tego postanowienia wynika, że nie chodzi tu o okoliczności nowe w znaczeniu nieznanych, lecz o okoliczności, żądania, wnioski nieprzytoczone w postępowaniu przed niższą instancją. Bez prawnego znaczenia jest zatem, że okoliczności, podniesione w odwołaniu, mogły być znane instancji niższej z innej toczącej się przed nią sprawy, skoro odwołujący się w postępowaniu przed tą instancją, a w szczególności w trakcie dochodzenia komisyjnego bezspornie nie podniósł żadnych zarzutów przeciw udzieleniu zezwolenia wodno-prawnego i bynajmniej nie kwestjonuje, że ustawa wodna przewiduje obowiązek zgłoszenia zarzutów w stadjum postępowania wodnoprawnego pod rygorem utraty prawa do zarzutów (art. 196 ust. (2).

39) 3183/31 — 18.X.1933, art. 198 ust. (2).

Według art. 198 ust. (2) ustawy wodnej winny być zarzuty, podniesione na rozprawie przeciw zamierzonym wywłaszczeniom albo służebnościom, zbadane przy udziale znawcy technicznego. Wolą jest zatem ustawodawcy, aby co do tych zarzutów wypowiedział się znawca techniczny ze stanowiska wiedzy fachowej, biorąc oczywiście pod uwagę momenty, mające znaczenie istotne,

40) 1734/24 — 17.XII.1926, art. 200.

Na obszarze b. zaboru austrjackiego w wypadkach, gdy zakład przemysłowy połączony jest z przedsiębiorstwem używania wody, brak pozwolenia władzy wodnej nie uzasadnia cofnięcia z urzędu konsensu policyjno-przemysłowego, gdyż ani ustawa przemysłowa, ani ustawa wodna w wypadkach, gdy dany zakład przemysłowy połączony jest z przedsiębiorstwem używania wody, nie uzależniają udzielenia konsensu policyjno-przemysłowego od zezwolenia wodno-prawnego, a przepisują jedynie w sposób instrukcyjny równoczesne wedle możności przeprowadzenie czynności urzędowych, normowanych temi ustawami (§ 20 ust. 2 austrjackiej ustawy przemysłowej i art. 200 ustawy wodnej z 19 września 1922 r. poz. 936 Dz. Ust.). Zb. Wyr. N. T. A. 1926 Nr. 1081.

41) 2287/29 i 446/30 — 9.X.1931, art. 206 ust. (1).

Art. 206 ust. (1) zdanie drugie ma zastosowanie tylko do postępowania przy załatwianiu podań o pozwolenie wodnoprawne; nałożenie kosztów postępowania na osobę, która doniosła o przekroczeniu ustawy wodnej w przypadkach, gdy przekroczenie takie nie zostało stwierdzonem, znajduje podstawę prawną w postanowieniach art. 105 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341).

42) 1643/26 i 542/27 — 19.I.1929, art. 228.

Wydanie zarządzenia tymczasowego w myśl art. 228 ustawy wodnej nie wymaga przeprowadzenia uprzednio postępowania wodno-prawnego, określonego w postanowieniach art. 191—201 tejże ustawy. Zb. Wyr. N .T. A. 1929 Nr. 5 A.

43) 6220/31 — 8.III.1933, art. 288 ust. (1) i (2).

Z brzmienia art. 228 ust. (2) ustawy wodnej nie wynika, by uprawnienie władzy wodnej do wydawania zarządzeń tymczasowych zależne było od wyrządzenia sąsiadom szkody; przepis ten natomiast postanawia ogólnie, że władza wodna może, jeżeli zachodzi spór co do wykonywania praw używania wody, na wniosek stron uregulować tymczasowemi zarządzeniami wykonywanie spornego prawa do czasu załatwienia sporu. Do zarządzeń zaś tymczasowych, wydawanych w toku postępowania wodno-prawnego, odnosi się art. 228 ust. (1).

44) 72/32 — 17.III.1933, art. 249 ust. (1).

Z postanowień art. 249 ust. (1) zwłaszcza w ich łączności z art. 251 ust. (3) ustawy wodnej wynika niewątpliwie, że dopuszczalność zobowiązania do usunięcia samowolnie przedsięwziętej zmiany kierunku odpływu wody opadowej uzależnioną jest nie od wymierzenia kary, a jedynie od stwierdzenia przekroczenia postanowień powyższej ustawy.

45) 2178/33 — 19.VI.1934, art. 252 ust. (1).

Art. 252 ust. (1) ustawy wodnej nie daje żadnej podstawy do rozróżniania między specjalnym tytułem prawnym prawa publicznego, a takimże tytułem prawa prywatnego i do uznania, że tylko prawa wodne oparte na specjalnym tytule prawa publicznego, a w szczególności na akcie właściwej władzy, zostały tym przepisem ustawy wodnej utrzymane z mocy. Jak to bowiem Najwyższy Trybunał Administracyjny wyjaśnił w wyroku z 8 marca 1932 r. Nr. 2068/30 (Zb. Wyr. N. T. A. 1932 Nr. 511 A) przed wejściem w życie ustawy wodnej z 1922 r. na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie istniały przepisy prawa publicznego, regulujące prawo piętrzenia wody na wodach niespławnych. Do powstania prawa piętrzenia takich wód nie było wymagane pozwolenie władzy; istniejące z chwilą wejścia w życie ustawy wodnej uprawnienia wodne na takich wodach mogły się zatem na tym obszarze opierać z reguły albo na ogólnych normach prawnych albo na aktach prywatno-prawnych, a tylko w wyjątkowych wypadkach na takch władzy publicznej. W konsekwencji przyjąć należy, że specjalnym tytułem prawnym w rozumieniu art. 252 ustawy wodnej jest w odniesieniu do wód niespławnych w b. zaborze rosyjskim zarówno szczególny tytuł prawa publicznego, jak i szczególny tytuł prawa prywatnego. Umowa prywatno-prawna może zatem stanowić specjalny tytuł prawny w rozumieniu art. 252 ust. (1) ustawy wodnej, o ile dotyczy ona nabycia uprawnień wodnych, wyszczególnionych w tym przepisie, na wodach niespławnych w b. zaborze rosyjskim przyczem obojętnem jest, czy nabyte uprawnienia przysługiwały pozbywcy z mocy ogólnej normy prawnej, czy też na zasadzie szczególnego tytułu prawnego, jeżeli tylko dla nabywcy zawarta umowa, stanowi szczególny tytuł prawny tych uprawnień wodnych.

46) 3218/30 — 22.VI.1932, ar.t 258 pkt. 2).

Przepis zawarty w § 1 ust. (3) zdaniu drugiem wydanego na podstawie art. 258 pkt. 2) rozporządzenia Ministra Robót Pu-

blicznych z 14 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 160), ma zastosowanie jedynie w razie istnienia sprzecznych ze sobą interesów, a więc takich interesów, które nie dają się ze sobą pogodzić. Przepis ten nie ma więc zastosowania, gdy interesy osób trzecich dają się naogół pogodzić z interesem koncesjonar jusza przez nałożenie na niego w tym celu obowiązków, o któ rych mowa w art. 47 ust. (1) pkt. 2) ustawy wodnej.

WARSZAWSKIE ZAKŁADY GRAFICZNE, WILCZA 60, TEL. 8.93-47.